

CÂTEVA NOȚIUNI DE BAZĂ PRIVIND MARCAREA PIESELOR DIN COLECȚIILE MUZEALE

REGHINA MĂCEȘANU*
MAGDALENA ALEXE

Evidența bunurilor culturale este una dintre activitățile componente ale funcției de constituire a patrimoniului. Ea consistă în înregistrarea bunurilor care fac parte din patrimoniul muzeal, cu consemnarea acelor date care, pe de o parte să facă imposibilă sustragerea și/sau substituirea unui bun, iar pe de altă parte să facă posibilă o regăsire rapidă nu numai a bunurilor ci și a informației istoric-culturale pe care acestea o poartă, pentru indiferent ce scop științific sau cultural.

Instrumentele necesare acestei activități sunt: registrul inventar, fișele analitice de obiect, fișele de conservare ale bunurilor, jurnalele de restaurare. Registrul inventar este unul dintre cele mai comune instrumente de evidență gestionară și a fost folosit încă de la începuturile constituirii colecțiilor sistematice.

În muzeele din țara noastră gestionarul de muzeu (secție de specialitate) ca pregătire este conservator, un conservator cu deosebite calități de ordine și disciplină în activitate. El are controlul și răspunderea de gestionare integrală asupra patrimoniului și din punct de vedere al stării de conservare pentru pieselor ce îl compun.

În acest context organizatoric, răspunderea întocmirii registrului inventar, revine, evident conservatorului gestionar. Acesta nu poate acoperi toate specialitățile pe care le comportă completarea competentă a documentului. În consecință, este necesară colaborarea între conservator și specialiști. Această colaborare se poate realiza pe două căi, prima este cea a colaborării operaționale – fiecare specialist, completează, sub îndrumarea și controlul conservatorului gestionar în registrul inventar pentru piesele care intră în competența sa, a doua cale de colaborare este cea de a prelua informația necesară din fișele analitice completate de specialiștii pe domenii.

* Muzeul Județean Argeș, Pitești.

Așa ar fi ideal, însă de cele mai multe ori completarea în registrele inventar se face de muzeograful specialiști care, din păcate, obișnuiesc să facă și marcarea obiectelor fără a se consulta cu specialistul în conservare. Ca urmare conservatorul gestionar este pus în fața faptului împlinit acela de a prelua în colecțiile de care se ocupă obiecte deja marcate. Acest aspect ne-a determinat să aducem în atenția dumneavoastră câteva noțiuni de bază în ceea ce privește marcarea corectă a pieselor din colecțiile muzeale.

Pictura se marchează cu vopsea pe cadru, în spate, în colțul stâng de jos sau de sus (Fig. 1); **pictura neînramată** - pe bordură în spate, în colțul stâng de jos. Picturile mari se marchează atât în partea de jos, cât și în cea de sus.

Fig. 1. Marcarea picturilor.

Acuarela, desenele, gravurile, afișele executate pe hârtie groasă și netransparentă, se marchează pe verso cu creion grafitos, în colțul drept sau stâng de jos. Se interzice folosirea creioanelor colorate și chimice, cernelii și pixului pentru marcarea acestora. Gravurile și desenele executate pe hârtie subțire și transparentă sau degradată vor fi marcate doar pe margini. Pe desenele executate atât pe rectoul, cât și pe versoul foii de hârtie, numărul se va aplica în partea de jos, astfel încât să fie acoperit de paspartu. Marcajul pe desenele înramate sau puse în paspartu se va dubla și pe versoul acestora. Albumele cu desene sau fotografii se marchează pe versoul foii de titlu, numărul aplicându-se, de asemenea, și pe fiecare contrapagină;

Icoanele de lemn vor fi marcate cu vopsea albă pe verso sau pe suprafața laterală (Fig. 2). Icoanele cu două fețe se marchează pe suprafața laterală. Numerele pe icoanele de metal, cruci și alte obiecte mici se aplică pe etichete de carton, care se agață de obiect cu ajutorul unei sfori.

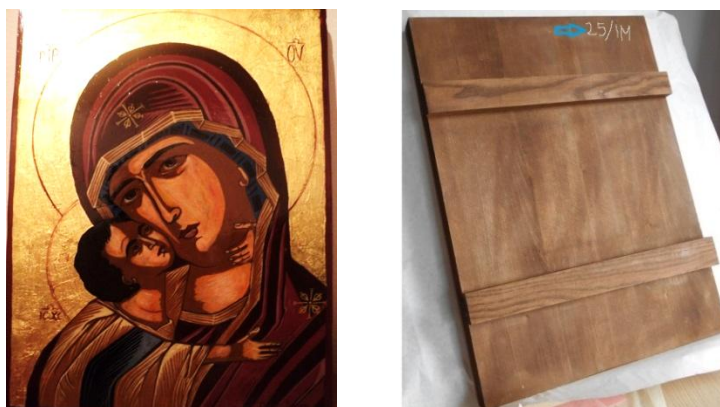

Fig. 2. Marcarea icoanelor pe lemn.

Sculptura se marchează cu vopsea albă pe spate în colțul de jos al plintei.

Sculptura mică - pe suport sau fund

Obiectele de ceramică (lut, porțelan, faianță etc.), precum și cele din lemn și piatră, se marchează pe fund cu vopsea sau tuș, care, ulterior, se acoperă cu lac. Pe obiectele de metal marcajul se aplică cu vopsea de email.

Obiectele care se deschid (cutii, casete, tabachere etc.) se marchează pe părțile interioare.

Monedele, medaliile, gemele, pietrele, precum și obiectele arheologice mici se marchează pe ambalaj - plic, cutie, toc etc. Pentru obiectele prețioase în mod obligatoriu se anexează și fotografia lor. Pentru obiectele deosebit de mici (**cercei, inele, nasturi** etc.) numerele se aplică pe etichetă, care se agață cu ață de obiect.

Țesăturile se marchează pe etichete de calico (pânză care imită pielea, folosită în legătoria de cărți) sau percal (pânză de bumbac subțire și netedă) cu tuș negru, ce se coase pe partea posterioară a piesei în partea de jos. Este interzisă prinderea etichetei pe țesături cu ace sau clame de metal.

Mobila se marchează cu vopsea albă în spate sau pe părțile interioare.

Cărțile cu valoare de unicat se marchează cu creion grafitos sau tuș pe versoul foii de titlu.

Manuscrisele se marchează cu creion grafitos pe versoul paginii, în partea de sus (Fig. 3).

Fig. 3. Marcarea manuscriselor.

La **armele de foc** numărul se aplică utilizând vopsea albă de email pe placa declanșatorului; **armele albe** - pe mâner sau etichetă, ce se agață cu ajutorul unei sfori (Fig. 4); **armele defensive** (coif, caschetă, scut etc.) - pe partea interioară.

Fig. 4. Marcarea unui bolț de arbaletă.

Fragmentele arhitecturale se marchează cu vopsea pe partea neexpozițională;

Fotografiile și cărțile poștale - cu creion grafitos pe verso în colțul stâng de jos, **fotografiile din album** - pe versoul copertei sau al foii de titlu.

Piese de istorie naturală se marchează în felul următor:

trofee - pe etichete ce se atârnă;

păsările și mamiferele împăiate - pe suporturi și/sau pe etichete ce se atârnă (Fig. 5).

balguri - pe etichete ce se atârnă;
preparate din borcane - pe fundul acestora;
ierbarele - pe fiecare foaie în colțul din dreapta jos;
preparatele de micologie - pe plicuri și pe lamelă;
mostrele geologice și paleontologice - pe obiecte;
Piese entomologice au numărul de inventar marcat pe eticheta ce însoțește exemplarul fixat cu acul entomologic (Fig. 6).

Fig. 5. Marcarea păsărilor.

Fig. 6. Marcarea pieselor entomologice.

Încercarea noastră susceptibilă de ameliorări vrea să puncteze încă unul din elementele semnificative care să sporească eforturile depuse pentru ocrotirea și conservarea cât mai judicioasă a bunurilor culturale, mărturii ale existenței noastre.

BIBLIOGRAFIE

- MOLDOVEANU, AUREL – *Bazele conservării preventive*, București 1997
HANDREA, IUSTIN – *Muzeul școlar*, Editura de Stat Didactică și Pedagogică 1957
FLORESCU, RADU – *Bazele muzeologiei*, București 1996
STANCU, RADU – *Note de curs*, Pitești 2000
Etichetarea și marcarea obiectelor de muzeu - cIMeC.ro cimec.ro/muzee/etichetare/etichetarea.htm Imagini din colecția Muzeului Județean Argeș.

A FEW BASIC NOTICES ON MARKING
THE MUSEUM COLLECTIONS*Abstract*

In this paper, the authors show how to mark pieces of museum collections.